

Waarom schrijven wij?

Omdat we weigeren om als een papegaai de leugens van ons eigen tijdperk te herhalen....

Waarom schrijven? Wat is het nut van de voortzetting van mijn schrijfactiviteiten?

Ik heb me die vraag al een paar keer gesteld. Er bestaat een theorie dat het de westerse heersende elites niets kan schelen zolang de enorme problemen van hun multicultureel sociaal experiment alleen maar het gewone volk pijn doen. Ze zullen niet reageren, totdat de problemen zich direct op hen richten. Op 22 oktober 2014 vond er een islamitische terreuraanslag in de Canadese hoofdstad Ottawa plaats. Een gewapende islamitische terrorist probeerde het parlement binnen te komen. Gelukkig werd hij doodgeschoten door de 58-jarige sergeant Kevin Vickers. Als het de terrorist was gelukt om binnen te komen, zou hij in staat zijn geweest om veel politici die in dialoog geloven, te doden. De islamitische terrorist werd op het allerlaatste moment gestopt. Echter, anderen zullen het ongetwijfeld opnieuw proberen.

Toch hebben de regerende elites niet met kracht gerageerd. Ik keek tevergeefs naar vooraanstaande westerse politieke leiders dat ze zouden zeggen dat we nu moesten stoppen of op zijn minst de islamitische immigratie beperken. Ik zag er geen enkele. Het is waar dat we dan nog steeds geconfronteerd zouden worden met het probleem van de bekeerlingen tot de islam, maar in ieder geval zou het probleem kleiner en meer beheersbaar zijn.

Nogmaals, de nutteloze Amerikaanse president Barack Hussein Obama weigerde deze islamitische aanval aan de islam te koppelen. Obama suggereerde alleen maar dat het "zinloos geweld" zou zijn. Zoals de in Canada geboren auteur Mark Steyn heeft gereageerd, was dit een gerichte islamitische

terreuraanslag gericht op het hart van de staat. Het was helemaal niet zinloos.

Als een poging tot een islamitische aanslag op een westers parlement niet genoeg is om de westerse leiders wakker te schudden, wat is er dan voor nodig? Er zijn meer moslims in Europa dan in Noord-Amerika. Geloven ze dat dit de laatste islamitische poging van een aanslag op één van de westerse parlementen zal zijn? De volgende aanslag kan de wetgevers in Londen, Parijs, Berlijn, Rome of Madrid treffen. Hoe zit het met de EU-instellingen in de steeds meer islamitische stad Brussel? Hoe lang zullen de veiligheidsdiensten in staat zijn om het snel groeiende aantal militante moslims op afstand te houden? Wanneer zullen we een aanval op het Europees Parlement, de Europese Commissie, of misschien het NAVO-hoofdkwartier in dezelfde stad zien?

Ik geef toe dat ik ooit hoopte dat westerse leiders in staat zouden zijn om van koers te veranderen als zij maar voldoende waarschuwingen zouden ontvangen. Op dit moment zijn er overal rinkelende alarmbellen. Je hoeft niet eens te zoeken naar informatie. Het is praktisch onmogelijk om in een enkele week, of zelfs een enkele dag, de krant te lezen zonder iets over de ravage en de dood veroorzaakt door militante moslims over de hele wereld te zien. Je zou blind moeten zijn om het niet te zien.

Blijkbaar zijn er nogal wat mensen in de massamedia en in machtsposities zo verblind door hun ideologische overtuigingen dat zij weigeren een bedreiging te zien die vlak voor hen is. De westerse heersende elites houden fanatiek vast aan hun agenda van open grenzen en de ontmanteling van de westerse natiestaten, ongeacht de kosten.

Gegeven het niveau van misbruik dat kan ontstaan met het schrijven over dergelijke kwesties, en in mijn geval onvrijwillige ballingschap uit mijn vaderland, zou het leuk zijn om te zien dat de westerse heersende elites voor de

verandering eens werkelijk luisterden. Tot dusver hebben ze dat nooit gedaan.

Ik geef toe dat het een uitdaging voor mijn persoonlijke motivatie is dat de machthebbers nooit reageren op eventuele waarschuwingen. Dus waarom moet ik blijven schrijven? Ik veronderstel dat het gemakkelijker is voor hen die in een God en een hiernamaals geloven. Voor mij als niet-religieus persoon, die nooit bidt tot iets of iemand, kan het een uitdaging zijn.

Ik sta op het handhaven van een erg zwakke hoop dat de regerende elites op zekere dag in de toekomst zullen luisteren. Ondertussen moeten we onze inspanningen concentreren op het onderwijzen van de massa's. Op die manier worden de waardeloze heersers tenminste geconfronteerd met grote maatschappelijke weerstand tegen hun suïcidale domheid.

Bovendien is het mogelijk om te schrijven in de hoop dat de wind in de toekomst uit een andere, gunstige richting zal gaan waaien. Dat kan zelfs waar zijn. Nu al is er een groeiend verzet onder de bevolking tegen de dogma's die worden gepromoot door de mainstream media.

Een andere reden voor het schrijven, is het vastleggen van wat zich afspeelt. In dit geval kan het internet nuttig zijn. Het is geen magisch middel. Het kan worden gebruikt om de vrijheid van meningsuiting te vergroten, maar het wordt ook gebruikt voor grootschalige controle. Zo kan het mogelijk zijn om websites te sluiten en informatie van het internet te verwijderen. Echter, het is vandaag de dag moeilijker om zich van bewijs te ontdoen dan in het verleden toen je gewoon wat papieren moest verbranden.

We moeten documenteren wat er nu gebeurt, zodat het moeilijker voor mensen in machtsposities zal zijn om in de toekomst te zeggen dat ze "het niet wisten". Zij wisten het, of zij moeten het hebben geweten. Twintig jaar geleden was het misschien nog

mogelijk geweest om te zeggen dat je de omvang van de dreiging niet begreep. Dit is niet langer geloofwaardig.

Tenslotte is er ook het principe dat je iets gelooft, omdat het waar is. Gewoon, omdat het waar is. Als aan mensen die zijn opgegroeid in communistische samenlevingen wordt gevraagd wat zij het meest in hun situatie hebben gehaat, zullen velen van hen antwoorden: De leugens. De praktijk van het systematisch elke dag liegen, van het geen belang hechten aan de waarde van de waarheid en van het verachten van degenen die dom genoeg zijn om hun ware mening te vertellen, is het kenmerk van totalitaire samenlevingen. Deze cultuur van leugens uit het communistische Oosten verspreidt zich nu in het multiculturele Westen.

“Politieke correctheid is communistische propaganda, maar dan klein geschreven”, heeft de Engelse schrijver Theodore Dalrymple scherp opgemerkt. In mijn studie van de communistische samenlevingen kwam ik tot de conclusie dat het doel van de communistische propaganda niet het overreden of het overtuigen was, niet om te informeren, maar om te vernederen; en derhalve hoe minder het overeenkwam met de werkelijkheid des te beter. Wanneer mensen worden gedwongen om te zwijgen als hen duidelijke leugens worden verteld, of, nog erger, als ze gedwongen worden om de leugens zelf te herhalen, verliezen ze voor eens en altijd hun gevoel van eerlijkheid.

Om in te stemmen met duidelijke leugens is als samenwerken met het kwaad, en op een bepaalde manier wordt dit het kwaad zelf. Iemands wil om iets te weerstaan wordt dus uitgehold en zelfs vernietigd. Een samenleving van ontmante (gecastreerde) leugenaars is gemakkelijk te controleren. Ik denk dat als je de politieke correctheid bekijkt zij hetzelfde effect heeft en dat is ook zo bedoelt.

In dit licht bezien kan het schrijven een vorm van protest zijn. Je weigert om de officiële propaganda te herhalen. Er wordt ons verteld dat de islam een religie van vrede is, dat

de gematigde islam de ware en tolerante vorm van de islam is en dat die daden van jihadistisch terrorisme en wreedheid veroorzaakt worden door extremisten die de grote religie van de islam verkeerd begrijpen en misbruiken. Ik weiger om deze beweringen te herhalen, want ik geloof niet dat zij waar zijn.

Tenslotte hoop ik door mijn artikelen een bescheiden bijdrage aan het behoud van mijn volk en mijn beschaving te leveren. Dagelijks richt ik me op het documenteren van wat ik zie en probeer ik mijn zelfrespect te behouden door te weigeren de leugens van onze tijd als een papegaai na te praten.

Bron:

<http://gatesofvienna.net>

Auteur: [Fjordman](#)

[Steun Fjordman](#)

Vertaald uit het Engels door:

Vederso voor www.ejbron.wordpress.com